

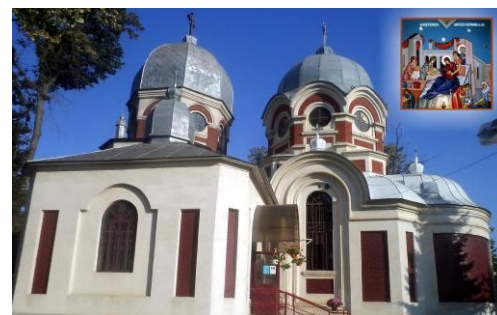
ÎMBRĂȚIȘAREA CRUCII

† *Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci*

Cu ce cuvinte se pot descrie emoțiile pe care le trăiește o mamă când își strânge la piept copilul? Sau momentul atât de firesc, dar plin de tandrețe, când un mire își îmbrățișează mireasa? Gesturile lor sunt atât de naturale și pline de iubire, atât de des întâlnite, însă de fiecare dată inima noastră se înduioșează văzându-le, simțind dragostea ce există între persoanele care se iubesc. Chipul lor exprimă toată iubirea pe care ai sădit-o în inimile noastre, Creatorul nostru și izvorul iubirii. Așa a fost atunci când Te-ai dus spre cruce: ca un Mire spre mireasa Sa, ca o mamă spre copilul ei. *Scumpul meu Mântuitor Te-am văzut mergând spre Cruce așa cum noi alergăm să-l îmbrățișăm pe cel pe care-l așteptăm cu dor de mult timp!* Sentimentele care se zbat în inima mea meditănd acest duios și dureros moment dau glas certitudinii că nimeni, niciodată, nu va avea o iubirea mai mare față de noi. Tu, Domnul meu, nu ai îmbrățișat un lemn, un instrument de tortură, un semn al rușinii, ci voința Tatălui prin care au fost ispășite păcatele noastre. Tu, în această clipă, mă înveți cum să-mi port crucea obligațiilor mele zilnice încât să împlinesc și eu voia Tatălui și să beneficiaz de toate roadele suferințelor Tale! Când meditez această taină a îmbrățișării crucii, când mă uit la întâlnirea dintre Tine și lemnul sfânt pe care au fost ispășite păcatele mele, îmi dau seama cât de important este să știi cum să apuci crucea, cum să o prinzi cu putere și cum să o porți. Este trist să vezi că oamenii nu-și poartă crucea, ci o târăsc, o trag agale după ei. Aceasta nu înseamnă purtarea crucii. Îmi dau seama că de fiecare dată când am făcut așa nu m-am regăsit printre cei care au răspuns la chemarea Ta: „Cine vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze! ”. Și mai este un gând Domnul meu și Dumnezeu meu care acum se strecoară spre inima mea și îmi trezește remușcări pentru clipele când am fugit de propria cruce. Acum înțeleg că nu este nimeni altcineva care să poată purta crucea în locul meu. Acum văd că în purtarea crucii putem primi sprijin, dar nu putem folosi alți cărauși, înlocuitori. Nu putem fugi de cruce fără ca să fim zdrobiți de ea. Acum văd și că nu trebuie nici măcar să încercăm să luăm noi crucea altora. Da!, trebuie să-i sprijinim, dar nu să le luăm crucea. Trebuie să-i învățăm să o poarte singuri, ca să le fie bine în zilele când nu vom mai fi lângă ei. Învață-ne, Doamne, să nu mai fugim de cruce. Învață-ne să nu râvnim după crucea aparent mai ușoară a celorlalți. Învață-ne să nu fim o cruce pentru cei din jurul nostru. Dar mai presus de toate, învață-ne să prețuim, să cinstim și să ne însemnăm cu Sfânta Ta Cruce. Să ne însușim convingerea Sfântului apostol Pavel: „Căci cuvântul Crucii ... pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18). Prin purtarea Sfintei Crucii Tale, Doamne lisuse Hristoase, dă-ne forța de a pași mereu pe urmele Tale!

HRAMUL PAROHIEI NOASTRE

Am sărbătorit săptămâna trecută hramul parohiei noastre. Porțile Bisericii Pacea Botoșani au fost larg deschise, biserica împodobită ca pentru cea mai mare sărbătoare. Au fost momente în care am avut parte de cele mai frumoase slujbe, cântări și rugăciuni închinare Maicii Domnului. Hramul bisericii noastre a fost pentru noi prilej de comuniune, de rugăciune și mulțumire. Avem în parohia noastră un praznic ales, căci „Nașterea Maicii Domnului” ne dă prilej de cinstire a Aceleia ce cu smerenie a făcut ascultare, primind Dumnezeirea în pântecele său. Maica Domnului, Marea noastră ocrotitoare ne-a trecut peste dureri și încercări, ne-a ajutat în boli și pierderi, ne-a îmbărbătat când ne copleșea frica sau deznădejdea. Ne-a luat în brațe când totul era pierdut, ne-a șters lacrimile

și ne-a tămăduit copiii, ne-a împăcat cu cei certați, i-a împlânzit pe cei ce ne urau, ne-a pus și nouă în inimi blândețe, în minte răbdare; i-a unit pe cei ce se despărțiseră. Ne-a arătat drumul când l-am pierdut, ne-a pus în minte gândul cel bun când am avut nevoie și ne-a luminat mintea la examenele noastre și ale copiilor noștri. De aceea, nu există credincios în parohia noastră care să nu-i fie DATOR Maicii Domnului, cu o bucurie, o tămăduire și un sprijin. Darul cel mai mare care ni l-a făcut tuturor este această Casă a Domnului, biserica. Dar Maica Domnului, când totul devine foarte greu sau chiar fără nici o ieșire, ne arată drumul, ne trimite oameni și ne deschide uși și ne rezolvă probleme. Să nădăjduim mereu în ajutorul ei. Și nici noi să nu fim nepăsători la nevoile bisericii noastre. Și a Ei, Maica noastră! Multe rugăciuni s-au făcut și se fac la icoanele ei. Mulțumim tuturor enoriașilor, voluntarilor, ajutorilor și militorilor pentru sprijinul acordat. Mulțumim și tuturor preoților pentru participare, slujire și cuvânt. Mulțumim în mod special Părintelui Arhimandrit Ioan Harpa, starețul mănăstirii Popăuți și preoților slujitori ai parohiei noastre: Gheorghe Andrișescu și Eugen Vornicu. Lăudând-o și cinstind-o cu multă credință pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, vom primi mult ajutor în necazuri și ispite. **Preot paroh, Marian MACUC**

„Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstindu-o să o mărim” - așa sună o chemare liturgică cunoscută de toți credincioșii. Această chemare exprimă sărbătorește o certitudine a credinței noastre: Prea Sfânta Fecioară Maria este „Maica luminii”, deoarece a născut pe Mântuitorul Hristos, iar Mântuitorul a mărturisit despre Sine nu numai că El este „calea” (care duce la Dumnezeu), „adevărul” (care-l descoperă pe Dumnezeu) și „viața” (care-și are izvorul în Dumnezeu) ci și „Lumina Lumii” (Ioan 14,6 și 8,12). Despre „Maica Luminii”, Sfânta Scriptură, izvor al credinței noastre, vorbește rar și puțin, direct sau figurativ. Faptul acesta este explicabil și nu se datorează omisiunii voite a Sfinților autori ai cărților inspirate. Ei au notat esențialul: rolul Prea Sfintei Fecioare în iconomia mântuirii s-a limitat la nașterea Mântuitorului. Vechiul Testament face pomenire - anticipată - de Ea o singură dată. Proorocul Isaia vorbește despre fecioara care va naște fiu, rămânând fecioară și după naștere (Isaia 7,14). După opt sute de ani de la rostirea ei, această profetie, felurit înțeleasă iar alteori neînțeleasă, își dezvăluie integral taina, atunci când îngerul Gavriil i s-a arătat în vis dreptului Iosif (Matei 1, 22). Descendentă din seminția împărătească a lui David - regele și proorocul - Maica Domnului a fost logodită cu dreptul Iosif, el însuși coborât din aceeași seminție aleasă (Luca 3, 23). Pe calea unei descoperiri îngerești, află că a fost aleasă de Dumnezeu să zămislească în pântecele Ei pe Mesia (Luca 1, 26). Preacurata Fecioară a pus întrebarea: „Cum va fi aceasta de vreme ce nu știi de bărbat?” (Luca 1, 35). Se supune cu smerenie și discreție dispoziției dumnezeiești: „Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău” (Luca 1,38). În cursul unei vizite pe care Fecioara Maria o face Elisabetei, rudenia ei, mama celui ce avea să fie Înaintemergătorul și botezătorul Ioan, tresare în pântecele mamei sale, iar „Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt” (Luca 1, 41). Ca urmare a acestei revărsări harice, „cea plină de har” și „binecuvântată între femei” - cum o salutase arhanghelul Gavriil (Luca 1, 28), este aclamată de Elisabeta ca „Maica Domnului meu” (Luca 1, 43). Cerul și pământul își aduc omagiile lor. Întâia dar nu și ultima oară. Îngerii, păstorii și magii de la Răsărit aduc sub ochii Ei, dumnezeiescului Prunc, închinarea cetelor cerești și a semințiilor pământului (Luca 2, 7; Matei 2,1). Fără Fecioara Maria – Maica Luminii, nu se poate concepe întruparea Fiului Lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, o parte a evlaviei creștine ar fi pustie. Am pierdut Paradisul printr-o femeie. Maica Domnului ni l-a restituit. Iată de ce noi creștinii ne rugăm la „Maica Luminii”, de ce îi acordăm atâta cinste. Veniți să cântăm cu toții, după ce am sărbătorit Nașterea Maicii Domnului, hramul parohiei: „Aceasta este ziua Domnului, bucurați-vă popoare; căci iată cămara luminii și cartea Cuvântului vieții, din pântece sterp a ieșit, și ceea ce s-a născut ușă către răsărituri, așteaptă intrarea preotului cel mare. Una și care aduce pe unul Hristos în lume, spre mântuirea sufletelor noastre”. Amin.

Numărul foarte mare de troițe și cruci care străjuiesc drumurile și satele românești arată cinstirea deosebită pe care a acordat-o mereu țăranul român principalului semn creștin. În vremurile vitrege care s-au abătut peste el de-a lungul istoriei, poporul român, format, în măsură covârșitoare, din țărani, ar fi fost sortit dispariției dacă nu ar fi rămas tare în credința sa. Troița și Sfânta Cruce sfințesc spațiul. Acestea orientează pe călător, indicându-i direcția cea bună. Ele sunt și obiecte ale memoriei. Mergi pe drum, sprinten sau agale, plin de energie sau ostenit, pe vreme frumoasă sau dimpotrivă. Dintr-odată, privirea îți este atrasă irezistibil de o cruce. Poate fi din lemn sau de piatră. Gândul îți zboară imediat la Dumnezeu: te oprești pentru câteva clipe, îți faci semnul crucii și înalți o rugăciune. Poate fi cea mai simplă: „Doamne, miluiește-mă!”. Sau: „Doamne, ajută-mă să ajung cu bine!”. Troița, așa cum o arată numele, este și o adevărată prezență a Sfintei Treimi. Negreșit, sute de ani, poate mii de ani, călătorii au socotit în sinea lor, pe bună dreptate, că drumul străjuit de cruci te ajută să ajungi cu bine la capăt. Să îți atingi ținta. Călătorind prin satele românești, vom fi uimiți de mulțimea crucilor care le străjuiesc, protector. Din lemn sau din piatră, lăsate libere în bătaia soarelui și a vântului, sau acoperite, întocmite mai simplu sau mai estetic, ele continuă să marcheze semnificativ topografia satelor. În ciuda transformărilor radicale pe care le-a suportat satul românesc (colectivizarea, industrializarea forțată, ideologiile comuniste, mentalitatea consumistă), românii și-au păstrat obiceiurile creștinești, certificate în timp. Din această perspectivă, crucea de la drum sau troița, reprezintă un obiect al memoriei și în alt sens: continuitatea de viziune spirituală și de trăire cu strămoșii noștri. Cine străbate un sat contemplând din loc în loc crucile de pe drum își va pune o întrebare: de ce, în marea lor majoritate, ele sunt ridicate la răscruce? Acolo unde se întretaie drumurile. În mentalitatea arhaică, la răscrucea drumurilor apăreau tâlharii, dar și duhurile necurate. Cu atât mai mult, dacă ne referim la drumurile care depășeau hotarul satului respectiv. Pe drumețul care părăsea spațiul cunoscut și ordonat al satului, îl puteau paște pericole nebănuite. Drumul însuși presupunea pătrunderea în teritorii necunoscute, nefamiliare, lipsite de repere clare. Cu atât mai benefic, deci, era să te oprești în fața unei cruci, să îți înalți gândul spre Dumnezeu și să nădăjduiești în purtarea Sa de grijă. Sunt troițe construite în curtea țăranului, în câmpul deschis și la răspântii. Din vechime, unele cruci și troițe s-au ridicat în apropierea fântânilor, loc în care călătorul face un popas, își domolește setea, își recapătă puterile pentru a porni din nou la drum, atras de ținta finală. Prezența Troiței și a Sfintei Crucii în satele românești dovedesc, o dată în plus, continuitatea culturii și civilizației tradiționale românești, a cărei esență a fost și este creștină. *Bucură-te Sf. Cruce, păzitoarea satelor românești!*

